

Sandhed, at Lovgivningen om Saltvandsfiskeri er noget af det værste og vanskeligste Lovgivningsarbejde, vi overhovedet have her i Landet, og det er jo ganske utvivlsomt rigtigt. Det viser sig jo ogsaa blandt andet deri, at der nu i en meget lang Aarrække saa godt som hvert Aar har siddet et Udvalg her og udført et ganske overordentlig stort, men tillige unyttigt Arbejde ved at beskæftige sig med dette store Emne, men vi have endnu ikke i denne lange Aarrække kunnet komme saa vidt, at man her i denne Sal har kunnet komme til Ende med dette Lovforslags Behandling.

Jeg tror, jeg er enig med de fleste af mine Kolleger i Fiskeriudvalget, naar jeg siger, at vi ved denne Samlings Begyndelse havde et ikke ringe og heller ikke uberettiget Haab om i denne Samling at komme til Ende med Sagen ikke alene for Folketingets Vedkommende, men ogsaa komme saa vidt, at vi naaede en Afslutning i det andet Ting. Naar det ikke er lykkedes — jeg forudsætter nu, at det ikke vil lykkes at formaa det andet Ting til at tage dette Lovforslag i den Affattelse, som det faar her, det betragter jeg som givet, og jeg tænker, at mine ærede Kolleger i Udvalget ere enige med mig deri —, saa er det jo ret usandsynligt, at det andet Ting kan arbejde saa hurtigt, at man kan blive færdig og faa en Saltvandsfiskerilov i Stand i denne Samling.

Hvad Aarsagerne til denne noget langsomme Gang af Sagen har været, skal jeg ikke indlade mig paa at omtale. Man plejer jo overhovedet ikke her i Salen i synderlig Grad at omtale, hvad der er sket i et Udvalg. Jeg skal naturligvis indrømme, at der har været adskillige Momenter, som ere os alle bekendte, blandt andet Regeringsskiftet, og hvad dertil hører, som i nogen Grad har forsinket vort Arbejde. Der kan være andre Grunde til, at det efterhaanden er blevet noget mere forsinket, end de fleste af os havde Øje for vilde ske, da Samlingen begyndte. Men lad det nu blot ligge! Jeg vilde for mit Vedkommende, saaledes som Sagen nu er stillet, være meget tilfreds, naar vi blot kunne komme saa vidt, at Folketinget kan faa Lovforslaget gjort færdigt inden Samlingens Slutning, saa at det kunde komme op i Landstinget og der i alt Fald blive undergivet en 1ste Behandling, saaledes at vi kunne vente ad Aare at blive fri for at tage fat paa Saltvandsfiskeriet nok en Gang i dette Ting.

Naar det er lykkedes, som det er, at

samle et ret stort Flertal om saa godt som alle brændende Spørgsmaal paa Saltvandsfiskeriets Omraade, er det utvivlsomt begrundet deri — det ville mine ærede Kolleger være enige med mig i —, at vi fra saa godt som alle Sider, saa paa det ene og saa paa det andet Punkt, have renonceret paa vore egne personlige Anskuelse og med Resignation ere gaaede med til saadanne Kompromis'er, som overhovedet vare opnaaelige for at faa samlet et saadant Flertal, at der var Udsigt til at bringe et Forslag frem gennem Forhandlingerne her. Derfor vil jeg gerne yde mine ærede Kolleger i dette Udvalg min oprigtige Tak, fordi jeg tror ikke, det nogen Sinde kunde lykkes for nogen som helst af os at faa ført et Saltvandsfiskerilovforslag gennem Rigsdagen, som helt og holdent tilfredsstillende en enkelt, jeg tror ikke, det vil lykkes og jeg tror heller ikke, det burde lykkes, fordi det er jo rigtigt, hvad der er sagt fra flere Sider, blandt andet af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Christian Rasmussen), at der er saa betydelig Forskel i Maaden og Vilkaarene, hvorunder Fiskeri kan drives i vort Land i de forskellige Fiskevande, at det vilde være ganske utænkeligt og egentlig ogsaa ganske uforvarligt, om den Repræsentant, der havde et enkelt Fiskevand for Øje, kunde formaa at sætte sine Anskuelse saaledes igennem, at han fik alt, hvad han ønskede; thi det vilde medføre, at en stor Del af de øvrige af Udvalgets og Tingets Medlemmer saa godt som intet fik af det, de ønskede.

Jeg tror derfor, det er fuldt forsvarligt, at man er gaaet til paa mange Punkter at slutte Kompromis'er, selv om de ikke tilfredsstillende en fuldstændigt, og dette, at man har slaet af paa sine personlige Fordringer og er gaaet med til Ting, som man helst vilde være fri for, har jo nemlig givet sig ret væsentlige Udslag paa det Punkt, der staaar som Hovedstridsspørgsmaalet i hele Lovforslaget, og som altid, lige fra vi fik den nugældende Fiskerilov af 5. April 1888, har været det Punkt, hvorefter Striden har været standende, nemlig Aalegaardsparagraffen. Ogsaa der har det vel i fortrinlig Grad gjort sig gældende, at samtlige Udvalgets Medlemmer, ud fra hvilket Synspunkt de end saa paa denne meget vigtige Sag, have maattet slaa af paa deres Fordringer. Og jeg vil føje til for mit Vedkommende, at jeg er ikke blind for, at det meget let kan blive nødvendigt for flere af os at slaa endnu